לסיגנון־בנייה חדש, שיהלום את אקלימה ההפכפך, הפליגה במטוס, כדי לפלס את ה־דרך להמחשת התיאוריות של ג׳פרי על מי־שורי המולדת השניה.

השבוע עברה ברתה ארנון, כסופת־השער ווזהרת־העינים, על פני בתי־מסחר הספרים של תל־אביב. היא היתה מאושרת: ממקור רשמי הובטח לה כי בנה יוזמן לבנות שי־כונים בישראל. רק דבר אחד העכיר את רוחה: היא לא הצליחה למצוא אף טופס של הספר, כדי לתיתו לאנשי משרד־הפיתוח. בכל מקום נאמר לה כי הספר אזל

לידות

הקהל רצה לדעת

חברי קיבוץ כפר מנחם לא רצו לדבר השבוע על נושא אחד — על כל פנים, לא עם זרים. הנושא: שני יצורים זעירים, ש־היו מוטלים בעריסה כפולה בבית־החולים קפלן, במרחק של חצי־שעה נסיעה מן הקי־בוץ. נהג־האוטובוס היה הראשון שהביא את הבשורה: תאומות נוספו על אוכלוסיית־המקום. אנשי הישוב בן ה־18, אשר התרגלו זה מכבר ללידות חדשות, קיבלו את הבשו־רה בהתרגשות קלה שבקלות.

יומיים לאחר מכן הפכה ההתרגשות לרטט של מבוכה: התאומות היו תאומות סיא־מיות.

מפך שתיקה. אילו אירע הדבר במקום אחר בעולם, או אפילו במקום אחר בישראל, לא בקיבוץ, היו השבועונים והעתונים מלאים בתמונות הילדות ובני־המשפחה ובמאמרים מפורטים.

אולם הקיבוצים אינם אוהבים לחטט ב־אסונו הפרטי של אדם. מסך־שתיקה נמרש מסביב להורי התאומות.

על אף כל זאת הפכה הולדת־התאומות למרכז ההתעניינות בארץ. הקהל לא רדף אחרי סנסאציות, היה מעוניין יותר לדעת פרטים על תאומים סיאמיים בכלל ועל ה־פרשים הרפואיים, אשר מסביב לפרשת־ה־תאומות.

ההורים היו נורמאליים ומפותחים כהלכה. הם נישאו לפני חמש שנים, וזוהי הלידה הראשונה במשפחתם.

צילום־רנטגן שנעשה לאם לפני הלידה גי־לה שתי גופות נפרדות של תינוקות. הרופ־אים סברו כי הלידה תהיה קשה, החליטו ל־בצע ניתוח קיסרי.

בעיה רפואית. אולם מה שנראה כני־תוח־שגרתי הפך לבעייה רפואית ממדרגה ראשונה: נאגלה כי התאומות מחוברות יחד, מן החזה עד המתניים, אם כי הן מ־סוגלות להניע את ראשיהן, ידיהן ורגליהן בנפרד.

חלפו יומיים עד אשר סיימו עובדי בית־החולים, בשיתוף־פעולה עם כמה מגדולי הרופאים הישראליים, את בדיקת־התאומות, החליטו על ניתוח נסיוני. אף על פי שצילומי־הרנטגן גילו שני שלדים נפרדים, קשה היה לברר באיזו מידה מחוברים האיברים הפני־מיים של התאומות.

הן הוכנסו לאולם־הניתוחים. הניתוח נוהל על ידי המנתח הראשי של בית־החולים, ד״ר זאב טבע. שני עוזריו פיקחו על נשימתם של שני הגופות הזעירים. קבוצת רופאים־אורחים התבוננה בניתוח בעניין.

לאחר חצי שעה נגזזה כל תקווה להפרדת התאומות: בניתוח הנסיוני נתגלה כי יש להן כבד גדול משותף. אי אפשר היה אפילו להפרידן, תוך תקווה להצלת חיי אחת מהן.

בה בשעה שמבחינה תיאורטית יכלו ה־תאומות הסיאמיות להישאר בחיים, היו סי־כוייהן לחיות קלושים ביותר. לאורך קטעי־גופן המחוברים לא נוצר כל עור והאברים הפנימיים נשארו חשופים לזיהום.

בחדרה הקטן, בבית־החולים, הלכה האם והחלימה מן הזעזוע הקשה. בכפר מנחם, חזר האב לעבודתו בשדות. כאשר נשאל כיצד הוא מרגיש, משך בכתפיו: «איני יודע. חושבני שלא אדע זאת לעולם.»

החיים בקיבוץ נמשכו כאילו לא אירע ד־בר. חזרות־המקהלה נמשכו, כרגיל. בתוך השלווה האופפת את המשק היו עיני החב־רים נשואות קדימה — לקראת מאורעות חדשים, לידות חדשות.

מיעוטים

אי ששימש בקודש

גן ציבורי הוא דבר חשוב. אין הוא מתאים ביותר לבית־קברות. כך חשב גם אבא חושי כשניגש לנטוע גן חדש ליד מערת־אליהו רבת־הסכסוכים בחיפה. היא־

אדריכל ארנון וכוכבת־טלביזיה ארין פראנסים
במקום פרסומת, שיכונים בישראל

ביקש את המוסלמים להרחיק מן המקום את קברותיהם, להעבירם למקום אחר.

המוסלמים לא נאותו לבקשה. לפי הא־מו״ה המוסלמית הקיימת, אין להעביר את קברו של «מי ששימש בקודש» למקום אחר. הצעתם: להקיף את הקברות בשר־שרת נאה.

אולם אבא חושי אינו האיש הנכנע בקלות. ביחוד כשמרחפת לנגד עיניו תמונתו של גן, וביחוד כשהאויב הוא שלד של אדם שמת לפני דור. הוא התקשר עם מנה־גי העדה הבאהאית, שראשה שהה אותה שעה בשוויץ, גילה להם שבני שנים מדיירי הק־ברות הם באהאיים. הבאהאיים לא ראו כל סיבה להרגיז את ראש־העיר: הם העבירו את המתים.

בנים אכזו כוסר. בהיודע הדבר למוסלמים, התפשטה ביניהם תדהמה גדולה. היה ברור: אין זה אלא מעשה נורא של חילול־הקודש. כי האנשים נקברו כמוס־למים, ולכן היו מוסלמים. אם בניהם עברו בינתיים לדת כופרת ואכלו בוסר, האם בשל כך תקהינה שיני אבותיהם בגן־העדן?

היחסים בין שתי העדות, שהיו תמיד ידידותיים, נמתחו ביותר. הבאהאיים, אנשי־שלום מטבעם, הבטיחו כי הענין ייושב עם שובו של האפנדי, מנהיגם. אך מאיני הגביא לא מצאו בכך נחמה. השבוע עוו עמדו על משמר קברותיהם, כשמנוי וגמור עמם להגן על עצמות אבותיהם מפני מגעו של ראש־העיר.

פשעים

בר־מזל בלי ראש

העדר רעה על גבעת־נפוליון המוריקה, בקרבת עכו, כאשר הרגיש הרועה בריח מוזר, אשר לא היה דומה כלל לריחם של גללי־עזים. הוא הלך בעקבות הריח, גילה את מקורו: גופה כרותת־ראש, רקובה למחצה.

המשטרה שהוזעקה למקום לא בושטה לפתוח בחקירה, הצליחה לזהות את בעל הגופה, על אף חוסר האבר החשוב ביותר לזיהוי. הנרצח: עלי נימר שייך עלי, תושב כפר תמרה, בגליל המרכזי.

בעשרים וארבע השנים הקצרות, בהן התנוסס ראשו על צווארו, בילה עלי כיאות לגבר בעמיו. חלקות האדמה אשר ירש מאביו העלו קוצים, אולם הפרוטה לא חסרה בכיסו לעולם: הוא הקדיש את לילותיו להברחת בשר וסמים משכרים מן הארצות, בילה את ימיו בבתי הקפה של עכו במשחקי טולה, קלפים, עישון חשיש ולגימת ערק.

כל מכריו של עלי היו בטוחים כי הוא לא יאריך ימים עלי אדמות. אחדים חזו לו סוף מכדורו של שומר־גבולות. אחרים ניבאו שהוא ירעיל את עצמו במנה גדושה של סמים. אולם כל הנבואות לא נתקיימו: עלי נ׳מר שבק חיים דווקא ממחלה נדירה למדי — עווף מזל במשחק־הקלפים.

ברגלים כושלות לגבעה. ימים מספר לפני העלמו של עלי משטח־עכו, נפוצה בעיר השמועה שהוא שיחק עם חבריו למקצוע בפוקר, רוקן את כי־סיהם עד הפרוטה האחרונה, במאות לירות. התנהגותו של עלי עצמו העידה על אמי־תות השמועה: ראשו היה זקוף מעלה מעלה, והוא עבר ממסבאה למסבאה, ב־חברת יצאנית יהודיה, השתכר כלוט.

קרוב לוודאי שהוא לא זכה להתפכח משכרונו. כן מתקבל על הדעת שרגליו הכושלות הודרכו לעבר גבעת־נפוליון על ידי היצאנית, אשר בילתה בחברתו. על כן פתחה המשטרה בחיפושים אחרי הצעי־רה, אולם עד כה עלו כל מאמציה בתוהו.

לעומת זאת הוכתרו מאמצי זרוע החוק בהצלחה בשטח החשודים הגברים. בין העצורים:

● דרוויש יוסף דרוויש (27) מכפר שעב, אשר בביתו נערך, כנראה, משחק־הקלפים הגורלי.

● פואד מוחמד פואד (23), אחיו של יעקוב מוחמד פואד, המכונה בשם «תוני» והידוע כאחד ממלכי־ההברחה של עכו.

תושבי עכו הערבים חייכו למראה גז־המעצרים, העירו: «למה לאסור אותם? הרי אנשיו של עלי נימר היו מגלים את הרוצחים ומחסלים אותם כמו כלום!»

אולם משטרת ישראל מתנגדת לשיטה של «דם תחת דם,» אינה מוכנה לתת ל־אנשי העולם התחתון יד חופשית. החקירה נמשכת.

תשבץ 882

מאוזן: 1. יריבו הגדול של אליהו; 4. כלי נשק כיתתי; 8. הוא כתב את מלך בשר ודם; 10. תחמושתה של מרגמה; 12. מס־פיק; 13. סביבה ישבו בפלמ״ח; 16. ט״ז, בצורתו המקורית; 17. עגבניה או אספרגוס; 19. חג החירות; 20. כמני גושפים המים המעוררים בלילות; 21. בפרק זה של יר־מיהו מבכה רחל את בניה ברמה; 23. רא־שי תיבות שמותיו של עגנון; 24. המושבה שהיתה בכיבוש סורי; 26. אות אנגלית; 27. מלה בקשה; 29. קטנות מן הבקר; 31. תעלת שומכין; 33. תגובה לקראת מגע ותיאטרון למעברות, בשדה; 35. סוד; 36. תוצאה הגיונית; 38. ענן, בתנ״ך; 39. רמאי; 41. מידת שטח תורכית, מקובלת בארץ; 43. השמנה היתה תותח; 44. מניעת הלידה על־ידי השמדת העובר.

מאונך: 1. משורר צעיר ודובר הכנענים;

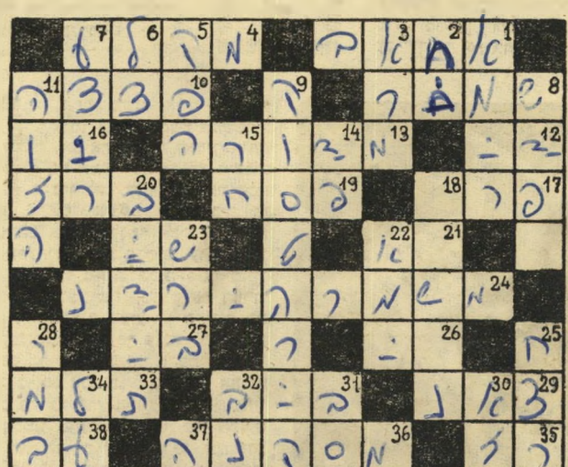

2. גיל החופה; 3. ח״כ שמאלי; 5. גידולה העיקרי של ברזיל; 6. בדחן ומוקיון; 7. נאשם שטרם נשפט; 8. חומר נפץ; 9. רפובליקת בנגות; 11. בעל הזיות; 14. בתלמוד קוראים כזה מדי יום; 15. ראש חודש בראשי־תיבות; 18. כלי עבודה חקלאי; 20. למסדרה נתקבל צ׳רצ׳יל לאחרונה; 22. «...., זכרונה לברכה, היתה צדקת גמורה» תב ביאליק; 23. חמסין, במלה קצרה יותר; 25. האחראי לנקיון במשק; 28. השנה שנתן; 30. ניגודו הקטן של ארז הלבנון; 31. קול עבה; 32. מנשה ליוסף; 34. סמל המרירות; 36. אותו מייצרים נשר ושמשון; 37. התוצאה החשובה של התפוצצות פצצה; 40. תחת ה־ראש; 42. מוטב, באנגלית.

פותרי תשבץ 880

שזכו בפרסי־ספרים

משה אפרתי, ת. ד. 81, ירושלים; מרים שטרן, ק. כברי, הגליל העליון; רות זאבי, רחוב הושע 18, תל־אביב.